

ció d'enemes alimenticis, entre ls quals sembla donar molts bons resultats el que recomana Greig, compost de 125 grams de llet peptonisada, 30 de cognac i una cullerada de les de pendre cafè d'un extret de carn qualsevol, i que ha de donar-se cada cinc o sis hores, alternant-lo amb altra ajuda diària de mig porró d'aigua calenta.

Amb aquests medis se pot vencer la paràlisi intestinal, i per consegüent el meteorisme i demés conseqüències; més si aquest va creixent, no deixant-se vencer amb els enemes, deu fer-se ús dels purgants, sobre tot la *casara sagrada*, podophilino, rhiubarbar, etc., els quals quasi sempre produeixen evaquacions de grans quantitats de gasos i líquids, obtenint-se quan menys amb això treure a la malalta la gran molestia que ls repetits gasos i líquids li causaven.

Ademés, i com a complement forçós, convé aplicar sobre del ventre medis freds, essent el millor servir-se de bufetes o diposits de goma de forma adequada, plens de terroços de gel, renovant-les a mida que aquest se vagi fonent i donant a la malalta, pera pendre, també terrocets petits de glaç, els quals serviran molt i molt pera calmar els mareigs. Segons mon parer, l'ús de les begudes gasioses, sifon, poció anti-emetica de Rivière, etc., no és molt util, ans bé resulta perjudicial, no fent molta cosa de profit, i lo que fan és augmentar la quantitat de gasos existents en l'abdomen.

Més per sobre de tots aquests medis hem de comptar am les injeccions de serum artificial, que obren aquí sovint, com davant de les hemorragies i davant del colapsus, d'una manera meravellosa. Com en aquestes complicacions, no s'ha de tenir por d'abusar-ne: 4 o 6 litres en vintiquatre hores són am freqüència precisos; i am freqüència també cal insistir els dies següents am les injeccions massives. A vegades una infecció amenaçadora pot esser conjurada per una injecció quantiosa; però sempre és necessari practicar-les ben al començ de l'afecte, car el resultat és millor com més aviat s'apliquen. Junt amb elles, la cafeína, l'esparteína, les abundants inhalacions d'oxygen, les copioses rentades intestinals coadjuvaran a l'obra; i tot sempre am rapidesa i energia; perquè si l'infecció és ja d'un principi molt forta o aviat arrela, ve un moment en que tot fracassa.

S'ha d'obrir el ventre? A primera vista sembla lo logic. Ja al sigle passat, en 1767, en Herlin en va fer la prova experimental. També en Kœberlé, en una de ses primeres ovariotomies,